



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 1.168

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 9 decembrie 2004

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 388 din 30 septembrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat	1-4	2.106. — Hotărâre pentru aprobarea amendamentului convenit prin schimb de scrisori semnate la București la 20 octombrie 2004 și, respectiv, la Zagreb la 26 octombrie 2004, între Guvernul României și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, la Scrisoarea de înțelegere dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare privind acordarea unui avans, în valoare de 2 milioane dolari S.U.A., pentru pregătirea proiectului „Economia bazată pe cunoaștere”, care urmează să fie finanțat printr-un împrumut în valoare de 80 milioane dolari S.U.A., semnată la București la 30 iunie 2004	7-8
Decizia nr. 427 din 21 octombrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385 ¹¹ alin. 3 din Codul de procedură penală	4-6		
ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
124. — Ordonanță de urgență pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul magistraților și a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară ...	6-7		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 388

din 30 septembrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat

Ion Predescu — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Florentina Baltă — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Avicola” — S.A. din Iași în Dosarul nr. 11.543/2003 al Tribunalului Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale. Arată că nu au intervenit elemente noi de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 martie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 11.543/2003, **Tribunalul Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Avicola” — S.A. din Iași.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul arată că prevederile Constituției, în forma sa revizuită, consacră principiul garantării proprietății private, și nu doar ocrotirea acesteia, deoarece legiuitorul constituant „a vizat apărarea dreptului de proprietate privată împotriva oricăror imixțiuni politice sau intenții vremelnice de a realiza o protecție socială prin orice mijloace”. Astfel, prin acordarea dreptului titularilor contractelor de închiriere de a cumpăra locuințe construite din fondurile statului, la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1995, deci mai mic decât cel ce s-ar obține în baza cererii-ofertei de pe piața imobiliară, se încalcă dreptul de proprietate al regiilor autonome, instituțiilor și societăților comerciale obligate să respecte opțiunea chiriașilor de a cumpăra aparatamentele în care locuiesc.

Autorul excepției arată că valoarea bunului vândut se diminuează în mod artificial, fără a exista o compensare justă a proprietarului vânzător, care ar putea obține o valoare mult mai mare prin vânzarea locuințelor la licitație. Mai mult, impunerea prin lege a vânzării unui activ al societății cu nesocotirea mecanismului cerere-ofertă încalcă flagrant, pe lângă dreptul de proprietate al vânzătorului, principiile economiei de piață, consacrate de art. 135 din Constituție, republicată.

În ceea ce privește dispozițiile art. 7 alin. 6 din Legea nr. 85/1992, care prevăd posibilitatea vânzării apartamentelor chiriașilor care nu sunt angajații unităților proprietare, deci unor persoane care nu mai au raporturi de muncă cu acestea, autorul excepției apreciază că aduc atingere activității de producție a societății comerciale, deoarece salariații, a căror prezență este necesară la locul de muncă în situații urgente, sunt împiedicați să locuiască în apartamentele ce le-au fost destinate.

Tribunalul Iași apreciază că dispozițiile art. 1 din Legea nr. 85/1992 nu prevăd o expropriere, ci o trecere în proprietatea deținătorilor de locuințe, foști chiriași ai acestora, a locuințelor și a terenurilor aferente acestor locuințe, dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat.

Cu privire la dispozițiile art. 7 din aceeași lege, se arată că acestea consacră o normă de justiție socială, deoarece se dă posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au participat direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic. Astfel, obligația unităților economice sau bugetare de stat de a vinde către chiriași apartamentele în care locuiesc este o obligație în considerarea obiectului, respectiv locuințele construite din fondurile statului, iar nu în considerarea persoanei juridice

ținute să respecte opțiunea persoanei îndrituite de a cumpăra imobilul.

În concluzie, instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, modificată și completată prin Legea nr. 232/2004, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că textele de lege criticate, care instituie posibilitatea chiriașilor de a cumpăra locuințele construite din fondurile statului, aflate în prezent în proprietatea societăților comerciale, constituie o limitare legală a dreptului de proprietate al acestora, în concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, republicată.

Întrucât în legătură cu constituționalitatea dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, respingând criticile ridicate, soluția adoptată în precedent se impune a fi menținută.

Avocatul Poporului apreciază că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 față de dispozițiile art. 44 din Constituție, republicată, invocând în acest sens jurisprudența Curții în materie, respectiv Decizia nr. 278/2003 și Decizia nr. 223/2004.

De asemenea, arată că dispozițiile de lege criticate nu încalcă nici dispozițiile art. 53 din Constituție, republicată, deoarece acestea instituie o limitare legală a exercitării dreptului de proprietate asupra locuințelor și spațiilor cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, cu respectarea condițiilor prevăzute în norma constituțională.

Nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate față de prevederile art. 20 din Constituție, republicată, raportat la art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece dispozițiile constituționale referitoare la drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului și cu celelalte instrumente juridice internaționale la care România este parte, iar nu cu dispozițiile din legea internă.

Față de dispozițiile art. 45 din Constituție, republicată, critica de neconstituționalitate nu poate fi primită, deoarece textul constituțional invocat nu are incidență în cauză.

În concluzie, Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, precum și ale art. 1 alin. (2),

ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998. Textele legale criticate au următorul conținut:

— Art. 1: „Locuințele construite din fondurile statului pot fi cumpărate de titularii contractelor de închiriere, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație și ale prezentei legi.

Sunt exceptate de la prevederile alin. 1 locuințele care depășesc suprafețele maxime prevăzute în actele normative în baza cărora s-au executat locuințele din fondurile statului și din fondurile unităților economice și bugetare de stat, precum și cele care prezintă, la data vânzării, finisaje superioare, echivalente unor lucrări de artă sau ornamentale deosebite, sau care beneficiază de dotări speciale, cum ar fi: piscină, saună, seră, cramă, bar-vinotecă, cameră frigorifică sau altele asemenea.

De asemenea, sunt exceptate locuințele de protocol care au servit sau servesc demnitarilor sau altor persoane alese sau numite în funcții drept locuințe pe durata exercitării funcției, chiar dacă acestea sunt scoase ulterior din evidența locuințelor de protocol.”;

— Art. 7: „Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi.

De asemenea, vor fi vândute la cerere, în condițiile prevederilor alin. 1 și cu respectarea dispozițiilor art. 1 alin. 3, titularilor de contracte de închiriere și locuințele care înainte de 6 martie 1945 au aparținut regiilor autonome, instituțiilor și societăților cu capital de stat, mixt sau privat, care și-au încetat existența după această dată sau, după caz, au devenit, prin reorganizare, unități economice sau bugetare de stat.

Locuințele care înainte de 6 martie 1945 au aparținut societăților cu capital privat sau mixt vor fi vândute în condițiile de evaluare, de achitare integrală sau în rate a prețului și de exceptare de la vânzare, prevăzute în Legea nr. 112/1995.

Evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1 și 2 și la art. 1 alin. 1, pentru care nu s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se vor face în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, completate cu prevederile referitoare la coeficientii de uzură din Decretul nr. 93/1977, la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992.

Art. 1 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.

Beneficiază de prevederile alin. 1 și chiriașii care nu sunt angajații unităților proprietare.

Locuințele de intervenție, în sensul prezentei legi, sunt cele destinate cazării personalului unităților economice sau bugetare care, prin contractul de muncă, îndeplinește activități sau funcții ce necesită prezența, permanentă sau în caz de urgență, în cadrul unităților. Aceste locuințe nu se vând.

Unitățile economice sau bugetare pot să dețină și să construiască din fonduri proprii locuințe de serviciu, destinate închirierii salariaților acestora, cu contract de închiriere accesoriu la contractul de muncă. Modul de administrare și eventuala înstrăinare a acestor locuințe se vor stabili de consiliile de administrație, respectiv de conducerea unităților.

Locuințele de serviciu din mediul rural, destinate personalului medical, didactic, altor specialiști sau personalului Ministerului de Interne, nu se vând.“

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 20, art. 44 alin. (2) teza întâi, art. 45, 53 și 135 din Constituție, republicată, care au următorul conținut:

— Art. 20: „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.”;

— Art. 44 alin. (2) teza întâi: „Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.”;

— Art. 45: „Accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii sunt garantate.”;

— Art. 53: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”;

— Art. 135: „(1) Economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență.

(2) Statul trebuie să asigure:

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;

b) protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară;

c) stimularea cercetării științifice și tehnologice naționale, a artei și protecția dreptului de autor;

d) exploatarea resurselor naturale, în concordanță cu interesul național;

e) refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, precum și menținerea echilibrului ecologic;

f) crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții;

g) aplicarea politicilor de dezvoltare regională în concordanță cu obiectivele Uniunii Europene.”

Autorul excepției apreciază că prevederile art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 încalcă și dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din primul Protocol adițional la convenție.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992, republicată, s-a pronunțat prin numeroase decizii, precum Decizia nr. 40 din 14 martie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 1 iunie 2000, Decizia nr. 164 din 22 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 23 august 2001, precum și Decizia nr. 278 din 1 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 6 august 2003, statuând că aceste dispoziții sunt constituționale.

Cu acele prilejuri Curtea a statuat că art. 1 din Legea nr. 85/1992, republicată, prevede o trecere în proprietatea deținătorilor de locuințe, foști chiriași ai acestora, a locuințelor și terenurilor aferente acestor locuințe dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat, atribuirea terenurilor făcându-se integral sau proporțional cu cota-parte din dreptul de proprietate asupra construcției respective.

Referitor la dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992, republicată, Curtea a constatat că acestea consacră o normă de justiție socială, întrucât dau posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic. Pe această bază s-a apreciat că dispozițiile criticate sunt nu numai conforme literei și spiritului art. 41 și 135 din Constituție, republicată, ci și legitime din punct de vedere economic, social și moral.

În cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este — astfel cum a statuat Curtea Constituțională — o obligație *in rem*, instituită în considerarea obiectului (locuința construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație *in*

personam, reglementată în considerarea subiectului, societatea comercială ce a luat naștere pe calea privatizării.

Nici susținerea autorului excepției în sensul că textul de lege criticat ar contraveni prevederilor constituționale ale art. 53, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, nu poate fi reținută, întrucât, chiar dacă dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992, republicată, instituie o limitare legală a exercițiului dreptului de proprietate al unităților economice sau al societăților comerciale asupra acestor locuințe, o atare limitare este conformă prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, fiind justificată din punct de vedere juridic, social și moral, întrucât chiriașii au contribuit la construirea acestor locuințe, fapt ce a impus statului, pe cale de consecință, consacrarea legală, în ceea ce îi privește, a dreptului de a le cumpăra în condiții privilegiate, soluție legislativă care dă expresie obligației sale constituționale de a asigura condițiile necesare pentru creșterea calității vieții și pentru un trai decent.

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Avicola” — S.A. din Iași în Dosarul nr. 11.543/2003 al Tribunalului Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 septembrie 2004.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 427

din 21 octombrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹¹ alin. 3 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

penală, excepție ridicată de Orlandino Riccardi și Viorel Magdun Hârșan în Dosarul nr. 445/2004/P al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, deoarece dreptul la apărare consacrat de art. 24 din Constituție, precum și de dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se referă la dreptul oricărei persoane de a se apăra singură sau de a fi asistată de un apărător. Prezența apărătorului ales este suficientă pentru a asigura dreptul la apărare, deoarece reprezentarea nu este considerată de jurisprudența Curții

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹¹ alin. 3 din Codul de procedură

Europene a Drepturilor Omului de natură a aduce atingere acestui drept fundamental.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 iunie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 445/2004/P, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 385¹¹ alin. 3 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de inculpații Orlandino Riccardi și Viorel Magdun Hârșan în dosarul cu numărul de mai sus, având drept obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva încheierii de ședință din 12 mai 2004, pronunțată de Tribunalul Mureș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că, deși potrivit alin. 2 al aceluiași articol 385¹¹ din Codul de procedură penală *„judecarea recursului nu poate avea loc decât în prezența inculpatului, când acesta se află în stare de deținere“*, în textul legal criticat s-a inserat posibilitatea judecării recursului împotriva încheierilor privind măsurile preventive în lipsa inculpatului arestat. Or, aceste dispoziții sunt de natură a încălca dreptul la apărare. De altfel, privitor la norma atacată se poate observa că există neconcordanță între dreptul intern și cel internațional, întrucât, potrivit art. 6 pct. 3 lit. b) și c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, inculpatul are dreptul nu numai de a fi asistat de un apărător ales sau numit din oficiu, ci și dreptul de a se apăra singur și de a dispune de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării.

De asemenea, restrângerea dreptului inculpatului aflat în stare de deținere de a se apăra singur nu se regăsește printre situațiile expres și limitativ enumerate în art. 53 din Legea fundamentală.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul legal criticat reprezintă o garanție certă a respectării principiului judecării cu celeritate a cauzelor cu inculpați arestați. În aceste hotărâri se verifică aspecte ce țin numai de starea de libertate a inculpatului, iar prezența acestuia nu este obligatorie, întrucât temeiurile care determină menținerea, prelungirea sau revocarea măsurii arestării preventive rezultă din probele existente la dosar.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul României apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu următoarea motivare:

Prevederile art. 385¹¹ alin. 3 din Codul de procedură penală nu încalcă dispozițiile constituționale referitoare la garantarea dreptului la apărare prevăzute în art. 24, întrucât dreptul la apărare cuprinde totalitatea drepturilor și regulilor procedurale care oferă persoanei posibilitatea de a-și dovedi nevinovăția și de a fi asistată de un avocat. Prin urmare, dispozițiile legale criticate, care derogă de la obligativitatea prezenței inculpatului în situația particulară a judecării recursului împotriva încheierilor privind măsurile preventive, nu aduc atingere dreptului la apărare, deoarece nu afectează modul în care partea își poate exercita mijloacele procesuale puse la dispoziție.

De asemenea, apreciază că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 53 și nici pe

cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul legal criticat nu conține dispoziții de natură a împiedica părțile interesate să beneficieze de toate garanțiile procesual-penale cuprinse în lege pentru apărarea drepturilor și intereselor lor legitime. Totodată, dispozițiile referitoare la judecarea recursului formulat împotriva încheierilor instanței privind măsurile preventive, și nu împotriva hotărârilor prin care se soluționează fondul cauzei, sunt justificate de necesitatea de a evita o prelungire abuzivă a procesului.

Dispozițiile art. 53 din Constituție nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 385¹¹ alin. 3 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: *„Dispozițiile alin. 2 nu sunt aplicabile în judecarea recursului împotriva încheierilor privind măsurile preventive.“*

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare și ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 6 pct. 3 lit. b) și c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în privința măsurilor preventive, Codul de procedură penală conține două categorii de dispoziții referitoare la participarea inculpatului la judecarea recursului împotriva încheierilor care stabilesc luarea acestor măsuri.

Astfel, în cazurile prevăzute de dispozițiile art. 140³ referitoare la *calea de atac împotriva încheierii pronunțate de instanță în cursul urmăririi penale privind arestarea preventivă*, art. 149¹ referitoare la *arestarea inculpatului în cursul urmăririi penale*, art. 159 referitoare la *procedura prelungirii arestării dispuse în cursul urmăririi penale*, art. 160⁹ alin. 6 referitoare la *recursul împotriva încheierilor privind liberarea provizorie* și art. 160¹⁰ alin. 5 referitoare la *revocarea liberării*, Codul de procedură penală prevede că la judecarea recursului împotriva încheierilor prin care s-a dispus cu privire la aceste măsuri preventive este adus și inculpatul.

Așadar, întrucât dispoziția legală atacată nu se aplică și în cazurile menționate, critica formulată de autorul excepției este, referitor la aceste cazuri, neîntemeiată.

În alte situații, și anume în cazul art. 141 care reglementează *calea de atac împotriva încheierii pronunțate de instanță în cursul judecării privind măsurile preventive*, în cazul prevăzut de art. 160^a alin. 2 și art. 160^b alin. 4 care reglementează *arestarea inculpatului în cursul judecării și,*

respectiv, verificări privind arestarea inculpatului în cursul judecății, precum și în cazul prevăzut de art. 300¹, privind menținerea arestării inculpatului la primirea dosarului de către instanța de judecată, Codul de procedură penală nu prevede obligativitatea prezenței inculpatului la judecarea recursului împotriva încheierilor pronunțate în aceste cazuri sub aspectul măsurilor preventive.

Art. 385¹¹ alin. 3 din Codul de procedură penală, care formează obiectul excepției de neconstituționalitate, intră în cea de-a doua categorie de cazuri și, potrivit acestuia, judecarea recursului poate avea loc și în lipsa inculpatului.

Sușinerile autorilor excepției, în sensul că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale privind dreptul la apărare, nu poate fi primită, dat fiind că nici în cazurile în care se aplică acest text de lege inculpatul nu este privat de acest drept.

Astfel, dispozițiile art. 385¹¹ alin. 3 din Codul de procedură penală nu împiedică persoana acuzată să se

apere singură, să recurgă la asistența unui avocat ales (așa cum s-a procedat în speță), respectiv să beneficieze în anumite condiții de asistență judiciară gratuită. Dreptul inculpatului aflat în stare de deținere de a fi prezent la judecata recursului împotriva încheierilor privind măsurile preventive nu este un drept garantat sau ocrotit de Legea fundamentală ori de dispozițiile internaționale invocate, deoarece inexistența lui nu este de natură a afecta în vreun fel dreptul la apărare al acestuia. Derogarea de la instituirea obligativității prezenței inculpatului în fața instanței de judecată se constituie în norme de procedură de natură să îl protejeze pe inculpat prin asigurarea celerității judecății, dispozițiile legale criticate fiind astfel conforme și cu art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.”

Curtea constată că art. 53 din Constituție invocat, de asemenea, ca fiind încălcat nu are incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹¹ alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Orlandino Riccardi și Viorel Magdun Hârșan în Dosarul nr. 445/2004/P al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 octombrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul magistraților și a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Având în vedere că la data de 1 ianuarie 2005 urmează a intra în vigoare dispozițiile cuprinse în Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, referitoare la colegialitatea completelor de judecată pentru judecarea în primă instanță a cauzelor, ceea ce ar conduce la creșterea, chiar dublarea numărului de cauze pe judecător,

ținând seama de imposibilitatea ocupării posturilor vacante de judecători și personal auxiliar de specialitate, precum și de timpul necesar pentru specializarea judecătorilor,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 29 iunie 2004, se modifică după cum urmează:

1. **Articolul 57 va avea următorul cuprins:**

„Art. 57. — (1) Cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a judecătoriei, tribunalului și curții de apel se judecă de un singur judecător.

(2) Apelurile se judecă în complet format din 2 judecători. Recursurile se judecă în complet format din 3 judecători.

(3) În cazul completului format din 2 judecători, dacă aceștia nu ajung la un acord asupra hotărârii ce urmează a se pronunța, procesul se judecă din nou în complet de divergență, în condițiile legii.

(4) Completul de divergență se constituie prin includerea în completul de judecată a președintelui sau a vicepreședintelui instanței ori a judecătorului-inspector sau a președintelui de secție ori a unui alt judecător desemnat de președintele instanței.“

2. Alineatul (5) al articolului 130 va avea următorul cuprins:

„(5) Dispozițiile prezentei legi privind managerii economici ai instanțelor și ai parchetelor se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2005.“

3. Alineatul (2) al articolului 133 va avea următorul cuprins:

„(2) Dispozițiile art. 135 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la directorii economici, se abrogă la data de 1 ianuarie 2005.“

Art. II. — Alineatul (1) al articolului 22 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 29 iunie 2004, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) Judecătorii stagiați judecă:

a) cererile privind pensiile de întreținere, cererile privind înregistrările și rectificările în registrele de stare civilă, cererile privind popririle, încuviințarea executării silite, investirea cu formulă executorie și luarea unor măsuri asigurătorii;

b) litigiile patrimoniale având ca obiect plata unei sume de bani sau predarea unui bun, în cazul în care valoarea obiectului litigiului nu depășește 100 milioane lei;

c) acțiunile posesorii;

d) plângerile împotriva proceselor-verbale de constatare a contravențiilor și de aplicare a sancțiunilor contravenționale;

e) somația de plată;

f) reabilitarea;

g) constatarea intervenției amnistiei ori grațierii;

h) infracțiunile prevăzute la art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală.“

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
p. Ministrul justiției,
Claudiu Ștefan Seucan,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 24 noiembrie 2004.
Nr. 124.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea amendamentului convenit prin schimb de scrisori semnate la București la 20 octombrie 2004 și, respectiv, la Zagreb la 26 octombrie 2004, între Guvernul României și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, la Scrisoarea de înțelegere dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare privind acordarea unui avans, în valoare de 2 milioane dolari S.U.A., pentru pregătirea proiectului „Economia bazată pe cunoaștere“, care urmează să fie finanțat printr-un împrumut în valoare de 80 milioane dolari S.U.A., semnată la București la 30 iunie 2004

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 8 alin. (2) din Legea nr. 367/2004 pentru ratificarea Scrisorii de înțelegere dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare privind acordarea unui avans, în valoare de 2 milioane dolari S.U.A., pentru pregătirea proiectului „Economia bazată pe cunoaștere“, care urmează să fie finanțat printr-un împrumut în valoare de 80 milioane dolari S.U.A., semnată la București la 30 iunie 2004,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă amendamentul convenit prin schimb de scrisori semnate la București la 20 octombrie 2004 și, respectiv, la Zagreb la 26 octombrie 2004, între Guvernul României, prin Ministerul Finanțelor Publice, și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, la Scrisoarea de înțelegere dintre România și Banca

Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare privind acordarea unui avans, în valoare de 2 milioane dolari S.U.A., pentru pregătirea proiectului „Economia bazată pe cunoaștere“, care urmează să fie finanțat printr-un împrumut în valoare de 80 milioane dolari S.U.A., semnată la București la 30 iunie 2004, ratificată prin Legea nr. 367/2004.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 24 noiembrie 2004.
Nr. 2.106.

ROMÂNIA
MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

20 octombrie 2004

Banca Mondială
 Domnului Anand K. Seth,
 director de țară
 Unitatea de Țară pentru Europa Centrală și de Sud
 Regiunea Europa și Asia Centrală

Ref.: Avans pentru pregătirea proiectului „Economia bazată pe cunoaștere” — Scrisoarea de înțelegere nr. P4090—RO
 Amendament la Planul de achiziții, anexa V la scrisoarea de înțelegere*)

Stimate domnule Seth,

Ca urmare a procedurii prevăzute de legislația în vigoare în România, Scrisoarea de înțelegere nr. P4090—RO menționată a fost ratificată prin Legea nr. 367 din 15 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 24 septembrie 2004. Datorită acestui fapt termenele din Planul de achiziții, anexa V la scrisoarea de înțelegere, sunt depășite și trebuie amendate.

Fapt pentru care, pentru a respecta prevederile art. 5 din Scrisoarea de înțelegere nr. P4090—RO, vă transmitem solicitarea oficială de amendare a Planului de achiziții, anexa V la scrisoarea de înțelegere, după cum urmează: termenele prevăzute în coloana 8 urmează să fie extinse la 30 iunie 2005. Vă comunicăm că respectivul amendament urmează să fie ratificat prin hotărâre a Guvernului, conform prevederilor art. 8 din Legea nr. 367/2004.

În așteptarea sprijinului și înțelegerii dumneavoastră,
 Cu stimă,
 Paul Ichim,
 secretar de stat

*) Traducere.

BANCA MONDIALĂ
BANCA INTERNAȚIONALĂ PENTRU RECONSTRUCȚIE ȘI DEZVOLTARE
ASOCIAȚIA DE DEZVOLTARE INTERNAȚIONALĂ

26 octombrie 2004

Domnului Paul Ichim,
 secretar de stat
 Ministerul Finanțelor Publice
 România

România: Avans pentru pregătirea proiectului „Economia bazată pe cunoaștere” — Scrisoarea de înțelegere
 nr. P4090—RO
 Amendament la Planul de achiziții, anexa V la scrisoarea de înțelegere*)

Stimate domnule Ichim,

Am primit scrisoarea dumneavoastră transmisă în numele României (*Împrumutul*), datată 20 octombrie 2004, pentru amendarea Planului de achiziții, anexa V la scrisoarea de înțelegere, privind avansul pentru pregătirea proiectului „Economia bazată pe cunoaștere”.

Prin prezenta scrisoare sunt de acord, în numele Băncii Internaționale pentru Reconstrucție și Dezvoltare, cu solicitarea dumneavoastră de a amenda Planul de achiziții, anexa V la scrisoarea de înțelegere: extinderea la 30 iunie 2005 a termenelor prevăzute în coloana 8.

Cu stimă,
 Anand K. Seth,
 director de țară
 Unitatea de Țară pentru Europa Centrală și de Sud
 Regiunea Europa și Asia Centrală

Copie:
 Excelenței sale,
 Mihai Nicolae Tănăsescu,
 ministrul finanțelor publice
 București, România
 Domnului Ad Melkert,
 director executiv,
 Banca Mondială

*) Traducere.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
 IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”